

Odměna za co?

Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že **Bůh je** a že **dává odměnu** těm, kdo ho usilovně hledají. (Hebreům 11:6)

Jak již bylo uvedeno, Ježíš dostal při vzkříšení nové tělo, tělo do té doby neznámé, duchovní tělo, ve kterém se setkával skoro 6 týdnů se svými věrnými. Určitě to byl velmi vzácný dar, to tělo je totiž nesmrtelné. Bible ukazuje, že to byla odměna za poslušnost:

ponížil se, **stal se poslušným** až k smrti, a to smrti na kříži. **Proto ho také Bůh povýšil** nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, (Filipským 2:8, 9)

Poslušnost – jaká?

Poslušnost zrovna není vlastnost, po které bychom toužili, zejména v dnešní soutěživé době. Jak ukázaly zkušenosti s totalitními režimy po první světové válce, nejhorší masové zločiny byly spáchány lidmi, kteří poslušně plnili pokyny svých nadřízených. Tato poslušnost byla z velké části vynucená neomezenou mocí diktátorů a také všudypřítomným dohledem prostřednictvím tajných služeb.

Když vezmeme v úvahu moc a dozor, které může uplatňovat všemohoucí, vševědoucí Bůh, a ještě k tomu kvůli odměně vyžaduje poslušnost až ke smrti, není taková poslušnost něco spíše děsivého než lákavého? O jaký druh poslušnosti jde, můžeme pochopit, když porovnáme chování dvou lidí:

Jako se skrze neposlušnost jednoho člověka [Adama] mnozí stali hříšnými, tak se také skrze poslušnost jednoho [Ježíše] stanou mnozí spravedlivými. (Římanům 5:19)

O koho jde, se dozvíme přímo z oné kapitoly, kde je podrobně popsáno, jak nastává vzkříšení.

Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni. (1. Korintským 15:22)

Neposlušnost Adama – prvního člověka

Existence prvních lidí, prostředí i činnosti slibovali příjemný život, jak popisují první kapitoly Bible

I řekl Bůh: Učinme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, ... Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu (Genesis 1:26, 27) ... A Jahve Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a umístil tam člověka, kterého vytvořil. Jahve Bůh dal ze země vyrůst veškerému stromovi žádoucímu na pohled a dobrému k jídlu, stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobrého a zlého.

(2:8, 9) Jahve Bůh vzal člověka a umístil ho v zahradě v Edenu, aby ji obdělával a střežil. A Jahve Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromovi zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš. (15, 16)

Jediné omezení, které mělo prokázat, zda první lidé jsou natolik vděční, že budou *dobrovolně* poslouchat, bylo nejíst z *jednoho* stromu v zahradě, kde bylo "stromovi žádoucí na pohled a dobré k jídlu", mohli jíst i ovoce ze "stromu života" uprostřed zahrady. Zákaz byl tedy velmi jasný včetně trestu za porušení, smrt. Situace se měla zkomplikovat vstupem další bytosti do děje.

Had byl nejchytřejší ze vší polní zvíře, kterou Jehova Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě? Žena hadovi odpověděla: Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete. **Had** ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé. (3:1-5)

Hadi nemluví, chcete věřit nějakým bajkám? Ježíš z toho příběhu citoval, nepovažoval jej za bajku. Co si o tom hadovi máme myslet? Skoro na úplném konci Bible je pohled do budoucnosti: *Zmocnil se draka, toho dávného hada, jenž jest Ďábel a Satan, na tisíc let jej spoutal* (Zjevení 20:2) Zde je odhalena inteligentní osobnost, která byla skryta za hadem, Ďábel či Satan. Jak ten příběh dopadl?

Žena viděla, že je to strom dobrý k jídlu a lákavý pro oči, strom žádoucí pro získání moudrosti. Vzala z jeho ovoce a jedla. Dala také svému muži, který byl s ní, a jedl i on. (3:6)

Rozsudek byl vyneseno téměř okamžitě, Adam uslyšel:

Protože jsi uposlechl svou ženu a jedl jsi ze stromu, o kterém jsem ti přikázal: Z toho nejez, budiž kvůli tobě prokleta země: S námahou z ní budeš jíst po všechny dny svého života. Bude ti vydávat trní a bodláčí a budeš jíst polní rostliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, neboť jsi z ní vzat. Prach jsi a do prachu se navrátiš. (3:17-19)

Tento příběh, z něhož je uvedeno jen několik veršů, několika větami vysvětluje drsnou skutečnost životů nás všech jako Adamových potomků. Zaslouží si podrobné pročtení a přemýšlení, nám však jde o posouzení poslušnosti, za kterou byl Ježíš odměněn.

Od Adama očekával Bůh poslušnost jako projev vděčnosti za vše, co prvním lidem dal – nekončící život v podmínkách rajske zahrady, všeho víc než dost, jediné omezení. Rozhodně to neměla být bezmyšlenkovitá vynucená poslušnost.

Od té doby, kdy vstoupil do hry Boží odpůrce, Satan, je však mnohem obtížnější poslouchat Boha, neboť odpůrce působí i dnes. Adam si vybral jako svého boha toho, koho poslechl, *proto nevěřícím, bůh tohoto věku oslepil myšlení, aby jim nevzešlo světlo evangelia* (2. Korintským 4:4) Satan je stále bohem tohoto věku.

Poslušnost Ježíše

Ježíš nepovažoval Satana za náš vnitřní sklon ke zlu, jak se o to snaží současná psychologie. Skoro hned po zahájení svého vyučování zažil tuto osobní zkušenost:

Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: "Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." ... tu mu Ježíš řekl: "Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: 'Pánu, svému

Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.'" A tehdy ho Ďábel opustil. (Matouš 4:3, 10, 11)

Nakonec "**stal se poslušným až k smrti**". Když věděl, že jeho život bude ukončen velmi bolestivou popravou, prožíval to, co by prožíval každý zdravý člověk.

Sám se od nich vzdálil, co by kamenem dohodil, poklekl na kolena a modlil se: "Otče, chceš-li, přenes tento kalich ode mne, avšak ne má vůle, nýbrž tvá se staň." ... Ocitnuv se ve vnitřním zápase, usilovněji se modlil; jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem. (Lukáš 22:41-44)

Věřil Bohu; když už bylo po všem, se to jeví trochu jinak; vžijte se do té chvíle: vím, že mě čeká bolestivá smrt, a zatím ještě odměna nikde, věřím, že bude. Ježíš určitě nebyl nějaký návštěvník z vesmíru, který si oblékl skafandr člověka, ve které odehrál svou roli, aby se pak odsud vzdálil do vesmíru. Byl skutečným člověkem, prožíval to, co my.

Náš velekněz [Ježíš po vzkříšení] není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. (Heb 4:15)